

„BREVDUEN“

Organ

for

Medlemmerne af Brevdueforeningen Kjøbenhavn

stiftet 11te Juni 1878.

Nr. 2.

✻ FEBRUAR 1884. ✻

2den Aarg.

Foreningsanliggender.

Fredagen d. 4 Januar afholdtes Møde paa hvilket de foreslaaede 10 Herrer optoges som Medlemmer.

Fredagen d. 1 Februar afholdes Møde i **Hotel National's** Festsal, Indgang fra Vesterbroes Passage. Kl. 8 præcis foretages Ballotation paa nedestaaende 9 Herrer.

I Hovedafdelingen

Som aktivt Medlem:

Hr. Grosserer Oskar Frederiksen v. Formanden.

Som passive Medlemmer:

Hr. Konsul Halböck Malmø v. Formanden.

„ Fuldmægtig H. S. K. Stilling, her v. Hr. Neiiendam.

„ Grosserer C. F. Hansen, „ „ Arildsen.

„ Nielsen, Klampenborg „ „ Frederiksen.

„ Restaurateur Blanch, „ „ „

„ Malermester Chr. Ølgaard, „ „ „

„ Fabrikant W. E. Rennebarth, „ „ „

„ Wilhelmsen, Constantia, „ „ Olsen.

Efter Ballotationen vil der Kl. 8½ af Herr Journalist N. Hansen blive holdt et **Foredrag.**

Efter Foredraget afholdes et **Fællesmaal-tid** à 2 Kr. pr. Kouvert, hvortil Listen ombringes til Medlemmerne.

Kl. 11 foretages gratis Bortlodning til de af Foreningens aktive Medlemmer, der have været Medlemmer før 1 Oktbr. f. A., af 5 Par belgiske Brevduer, skjænket Foreningen af en Velynder.

Næste Mødeaften finder Sted Fredagen den 7. Marts.

Søndagen den 13de Januar afholdtes i Köln en Kongres, der overværedes af ca 300 Personer som Repræsentanter for 77 af Tydslands Brevdue-

foreninger. Til Dirigent valgtes Baron v. Alten fra Hannover. Formanden for vor Forening havde den Ære at overvære Kongressen, ligesom Direktør for den militære Brevduestation i Köln Hr. Dr. J. Lenzen foreviste ham hele den militære Brevduestation med alle dens Indretninger og 1600 bevingede Beboere. De herved indvundne Erfaringer vil i næste Nummer af Bladet blive bragte til Medlemmernes Kundskab.

Fra Brevdueforeningen i Poesnick i Thüringen har vor Forening faaet Tilbud om 300 Brevduer à 2 Rm. pr. Styk at levere Marts-April. D'Herrer Medlemmer der ønske Unger til Foraaret tør Bestyrelsen særlig anbefale denne Leilighed til at forskaffe sig Duer, og bedes Ordres senest d. 20 Februar indsendt til Foreningens Kontor Graabrødre Torv 18. Duerne sendes direkte fra Poesnick til Modtageren.

Ifølge de fra Udlandet indhentede Erfaringer bør Brevduerne selv om Vinteren stedse holdes i Øvelse ved korte Traineringer. Bestyrelsen har derfor truffet Foranstaltninger til at disse korte Traineringer allerede kan paabegyndes nu. Da der fra flere Medlemmers Side er stillet Kjøretøier til Disposition vil disse Traineringer ei være forbundne med nogensomhelst Udgifter for Medlemmerne og Adgangen hertil vil være aaben for alle aktive Medlemmer, og med et saa stort Antal Duer der ønskes. Duerne afleveres ved Frue Kirke om Morgenen Kl. 8 præcis, men modtages kun i de af Foreningen angivne Kurve.

I Februar vil blive afholdt følgende Traineringer.

Søndag d. 10 Februar fra Sluketter.

Søndag d. 17 „ fra Brøndshøj.

Søndag d. 24 „ fra Damhuskroen.

Bestyrelsen anmoder de ærede Medlemmer ei at forsømme denne Leilighed til at øve deres Duer.

„Brevduen“ dens Historie, Pleie og Dressur af Dr. H. I. Lenzen i Köln, oversat og udgivet af Foreningens Formand er udkommet og faaes paa Foreningens Kontor. Prisen er 2 Kr.

Tilsalgs.

50 Par Brevduer, god Race, ere til Salgs à 3 Rmk. Parret Julius Helmecke, Hannover

5 Par Brevduer ere tilsalgs à 5 Kr. Parret, Deraf har 1 Han og 2 Hunner deltaget i Kapflyvningen f. A. fra Aalborg til Aarhus og erholdt 3die Præmie. 4 har i August f. A. som 3 Maaneder gamle Unger tilbagelagt Veien fra Middelfart til Aarhus paa en Time og 25 Minutter, de andre have ei fløiet. Nærmere hos Theodor Schmidt, Volden 22, Aarhus.

Dueslagenes Hygieine.

En af de mest alvorlige Sysler for en Dueamatør bestaar visselig i at indrette sit Dueslag saaledes, at han sikrer sine Dueungers gode Avl og Opdragelse; han bør ikke undlade at træffe enhver af de Dispositioner, som han tror ere skikkede til at give en smuk, stærk og kraftig Yngel saaledes som en Yngel bør være, naar den i Fremtiden skal kunne sikre Dueslaget under fremtidige Kampe.

Alle Amatører forsømme næsten uden Undtagelse visse hygieiniske Forholdsregler, der specielt ere af Interesse for de unge Fugle; i de allerfleste Dueslag foregaar Udrugningen af Æggene paa Lerbakker som det forbauser os at se anvendte paa en saa almindelig Maade.

Disse Bakker passe ikke i mindste Maade til det Brug, hvortil de ere bestemte; vi paastaa ligeledes, at de ere skadelige og de ere Hovedarsagen til, at saa mange Dueopdrættere kun faa svage og lidende Dueunger.

Vi have hørt mange Amatører hævde, at Lerbakker ere meget nyttige, fordi de vedligeholde den nødvendige Varme for de unge Duer. Denne Anskuelse er absolut falsk og vildledende, eftersom disse Reder i Virkeligheden ere varme, det vil sige til Skade for de unge Fugle, der til stor Skade øde den Varme, som de overføre paa disse mangelfulde Reder.

For at Rederne kunne være hygieiniske og begunstige Udviklingen af Ynglen, maa de være sammensatte af et Stof, der er en slet Varmeleder; de bør ikke borttage noget af den naturlige Varme, der er saa nødvendig for de unge Fugle til at fremskynde de forskjellige Fordøielsesfaser.

Stræber man efter at undgaa Kulde og Fugtighed, bør det siges, at disse Bakker med dette dobbelte Synspunkt for Øie, ikke alvorlig kunne anbefales; hvad der egner sig til Redernes Forfærdigelse er Træ; vi ville endog paastaa, at Træ udelukkende forener alle de Fordele, der ere skikkede til at sikre en heldig Udrugning.

Det er en Kjendsgjerning, der er erhvervet ved Erfaringen! Amatører, der gjøre Brug af de Reder, vi anbefale, ville komme til at sande, i hvor høj Grad de bør foretrakkes for alt, hvad der er i Brug, hvad enten det er Reder af Gibs, Vidiagrener eller Straa. Naar Reder af Træ ikke almindeligt ere i Brug, er det, fordi Amatørerne indse, hvor vanskeligt det er at faa en god Façon.

Vi have ment at kunne gjøre os nyttige for Dueamatørerne ved at sætte os i Forbindelse med en Fagmand, med hvilket vi have sluttet et Engagement om Leveringen af de smaa Gjenstande, som ere et uundværligt Materiale for et vel holdt Dueslag, vi ville stille den til de af vore Læseres Raadighed, som ville sætte Pris paa at se deres Dueslag befolket med stærk Yngel, der er skikket til at optage Dysten ved de Kapflyvninger, som de komme til at tage Del i; en ung Due, der har lidt saa lidet som muligt i Reden vil aldrig blive en ynkelig Skabning, der er ude af Stand til at holde ud paa Reiserne! . . .

Markdens Nytte og Skade.

(Efter „Der practische Geflügel-Züchter.“)

(Fortsættelse fra Nr. 1).

Med en saadan Ernæringsmaade er det let begribeligt, at Markduen i de Maaneder, under hvilken den søger efter sin Næring paa Marken, af Landmanden kan blive mistænkt for at tilføie Skade, ved sine Fourage-Felttog; alt eftersom man ser paa denne Skade, hvad enten det sker gennem Misundens og Duehadets gule Brillen eller gennem Overdrivelsens og Forstørrelsens konvexe Brilleglas, eller gennem Ukjendskabens plumrede Brillen eller med den sandhedskjærlige Iagttagelses lyse, klare Øie — faar Dommen over Duerne et forskjelligt Udfald.

Det er fire forskjellige bestemte Aarstider, under hvilke Markduerne kunne tilføie Landmanden Skade, nemlig:

1. Pløietiden, under Saatiden.
2. Tiden umiddelbart efter Saatiden,
3. umiddelbart før Høsten, og
4. under Høsten.

De lange indgaaende Drøftelser af disse Punkter kunne vi omtale kort.

Forfatteren mener, at kun Hveden kan komme i Betragtning under Vintersaeningen, Rugen holde de ikke af, forresten finde de Næring nok paa alle Overdrev, af hvilken Grund de ogsaa let kunne fordrives fra Hvedemarkerne. Men ved den tidligere Foraarssaaning virker den Omstændighed gunstig, at Dyrene som Følge af Fodringen hjemme endnu ikke ere vante til at flyve ud paa Marken. Umiddelbart efter Saeningen er ingen Skade ham bekendt, undtagen maaske overfor Bælgrugterne. Er Frøkorntet tildækket, saa formaa Duerne ikke at naa til det, men nøies med de ovenpaa liggende Korn, der under gunstige Omstændigheder dog kun vilde levere svagelige Planter; paa en lignende Maade forholder det sig med de Korn, som Duerne faa frem ved Hjælp af Næbbet og som dog vilde komme til at ligge noget frit paa Grund af Regnen. I en fast Bund er Fremføgningen af Korn overhoved ubetydelig, hvilket imidlertid ikke længer falder i Vægtskaalen ved en let, sandet Jordbund.

Før Høsten skulle Duerne fodres, thi eftersom de have vanskeligt ved at finde Foder paa Marken, saa kaste de sig ganske vist over alt, der giver dem Udsigt til Foder.

I Høsten hente de deres Andel af den almindelige Velsignelse, som Gud har givet, hvad man jo godt kan unde dem, især da de jo næsten udelukkende faa dem af de affaldne Korn.

Forfatteren kommer saa til den Slutning, at en vis Grad af Skade ikke kan nægtes, men at Duerne saa tillige paa den anden Side blive meget nyttige, idet de opsanke en Mængde Ugræskorn, saa at det kan antages, at Skaden paa den anden Side opveies af Nyttens. Anstillede lagttagelser have givet det Resultat, at der paa Agre, hvor Duerne spanke omkring i meget talrig Mængde, opvokser en meget tæt Sæd, fordi der bestandig saas mere end der har Plads til at vokse, og det overflødiges altsaa maa bukke under i Kampen for Tilværelsen.

Før at overbevise sig om, hvad Duerne altsammen æde, undersøgte han Maveindholdet af 18 Duer og fandt ialt 701 Korn af Kulturplanter, Korn, Ærter o. s. v. og 3694 Ugræskorn, nemlig: Agerkaal 44, Fuglevikker 5, vild Havre 1145 og ubestemmeligt Ugræs omtrent 2500 Stykker.

Regjeringspræsidenten traf saa den Afgjørelse, at, uagtet Skadeligheden af Markduer, der holdtes i et overflødig Antal, ingenlunde kunde nægtes under visse Omstændigheder, Skaden dog kun kunde paa vises enkeltvis, hvorfor der ikke var nogen Anledning til at fravige de almindelige Bestemmelser om at holde Breyduer.

Skydning af Markduer er Tyveri, man bør i det mindste iforveien tilstille Eiermanden en Advarsel, hvis han er bekendt, thi Husdyr ere ikke Jagtdyr. I al Almindelighed slutte vi os til den meget erfarne Hr. Thiemanns Anskuelse, at Duerne ikke aurette synderlig Skade paa Kornmarkerne, idet de for det meste opsanke Korn, der dog ikke vilde faa den fornødne Udvikling, hvorimod de gjøre betydelig Nytte ved at samle alle mulige Ugræskorn sammen.

Det bør anbefales Eiere af Markduer, at han i magre Tider, naar der ikke er meget at finde paa Marken, fodrer dem tilstrækkelig for at de ikke som sultne Røvere skulle kaste sig over alt, hvad der er at finde. Er Eierne i saa Henseende fornuftig, saa vil Landmanden ogsaa være det og ikke nære noget Duehad.

Brevduens Herkomst og Udvikling.

Som allerede omtalt, er Brevduen saaledes som den findes og søgt udviklet hos os, ikke alene af en i høi Grad blandet Herkomst, men tillige af en, i følge Forholdenes Natur, saa ny Datum, at der endnu hvad denne Due angaar ikke kan være Tvivl om at den ikke er nogen constant Race. Følgen heraf er, at der med Hensyn til dens Opdræt og Udvikling, er en viid Mark paa hvilken Amatørerne kunde arbejde i Forventning om en rig Høst. Saavidt muligt, at forskaffe sig „Pibeunger“ af anerkjendte gode Forældre, vil absolut være at foretrække for Indkjøbet af ældre Duer, selv om disse gjentagende maatte have vist dem i Besiddelse af de Egenskaber der forlanges, for at kunne komme i Betragtning som Postdue. Hertil hører dog, at man selv vælger sit Indkjøb, eller forsaa vidt dette ikke lader sig gjøre, med Tryghed tør give Valget i Haanden paa en anden Mand. Ungerne koste mindre, og give alt næste Aar et Afkom der ikke lide under nogle af de Sindslidelser, der maa befrygtes at være tilstede hos de Forældre der, fra en fri, luftig og vandt Tilværelse flyttes til et fremmed, indsnævret Rum, med uvant Næring, og berøvet Vingernes fri Benyttelse i Guds frie Natur. Hvor ofte hører man ikke Mennesker der ere opdragne og have levet deres længste Tid paa Landet, klage over de større Steders

kvalme Luft, uagtet de have deres Frihed til, at komme og gaa naar de ville, medens de i den modne Alder indkjøbte Duer, lig Forbryderen som oftest ere fordømte til, af leve inden fire Vægge. Vel sandt! Enkelte Ejere forsøge vel at vænne indkjøbte ældre Duer til det nye Hjem, men søge de end stundom tilbage efter i flere Dage at have flyvet søgende omkring, saa siger Erfaringen os ogsaa i denne Henseende, at Erindringen om Barndommen og Opdragelseshjemmet ingensinde udslettes, men at Tanken stundom, endog efter en længere Aar-række, ofte dvæle med en vis Veemod ved det i den modnere Alder forladte Hjem. Tro blot ikke, at der i denne Henseende ingen Sammenligning kan være eller tør finde Sted, mellem mere ædle Skabninger, det være sig blandt Dyr, Fugle og Mennesket; thi vi vide alle, saamange der ikke ere blinde for hvad der daglig foregaa om og blandt os, at det er saa og herpaa er dog den store og væsentlige Forskjel, at medens et Menneske, som oftest selv vælger sit Opholdssted, fordi Forstanden siger ham, at saaledes er det bedst for hans Fremtid, saa er den, kun af et vist Instinkt sig ledende Skabning, ere henvist til Sorgen over sin ufrivillige Flytning. Denne Betragtning udelukker imidlertid ikke, at Libhavere af en godt udviklet Brevduebestand ogsaa forsøger ved Indkjøb at bevislig gode Duer, at arbejde sig frem mod det tilstræbte Maal, men disse ville vi tilraade, at gjøre Indspærringen saa kort som mulig, navnlig ved at parre de Indkjøbte med alt slagvante Duer. For Hannernes Vedkommende vil det i de fleste Tilfælde være tilstrækkeligt for at knytte dem til det nye Hjem og hvad Hunnerne angaar, da ville vi foretrække at miste dem om saa skal være, fremfor at holde dem indspærrede. Den Brevduehund er efter at være forsendt langveis fra, paany parret og som efter forgjæves forathave søgt det fordums Hjem, ladersig fange paaet andet Slag mangler enten den Udholdenhed eller finere Sands, som er den første Betingelse for dens Værd som Brevdue, eller ogsaa er den i Besiddelse af en mindre Omtanke, eller om man vil, større Letsindighed, end man maa ønske at overføre paa Afkommet. Af to Onder bør man foretrække det mindste siger Ordsproget, og hvilken tornuftig Mand gjør ikke det? Vil man mulig sige: Det kan være meget godt med den foreslaaede Omparring, men derved skilles netop de tvende udmærkede, Exemplarer; hvis fælles Evne vi ønske at overføre paa Afkommet. Dem ville vi minde om, at Brevduen

ikke er en konstant Race, at der desaaarsag ikke haves nogen som helst Sikkerhed for, at Ungerne blive Forældre lig, men at der derimod haves en høi Grad af Sandsynlighed for, at hvad der fremfor alt maa ønskes overført paa Ungerne, vil Forældrenes fortsatte Indspærring, ubetinget umuliggjøre. Dette ikke at forstaa, som om de Hindringer for et godt Afkom, der følger de i den ældre Alder indkjøbte Duer, dermed skulde være hævede, men de ere ialtfald formindskede og derved er altid noget vunden, navnlig da saadanne Duer udelukkende vil være at anvende til Avl. Om Kapflyvning med dem, kan der ikke være Tale, selv om den foretages paa en forholdsvis kort Veilængde Duer, der i deres fordums Hjem, ere dresserede i en vis bestemt Retning, der have indpræntet og bevaret i Erindringen, visse paa hele Reisen i oinefaldende og særlig bemærkede Omgivelser, ville i den modnere Alder ingensinde kunde bringes til at glemme deres fordums til Hjemmet benyttede Ledestjerne, mindre endnu skille de nye Gjenstande og Egne saa bestemt ud fra hinanden, at ingen Forvexlen med Hensyn til Fortid og Nutid finder Sted. Enhver Amatør har sin bestemte Opgave og saaledes findes der ogsaa blandt Dueopdrætterne forskellige Meninger om Maaden paa hvilken et heldigt Afkom fremmes. Som bekjendt er det magtpaaliggende for Brevduens Yndere, at faa Flyveevne og Orienteringsandsen udviklet til saa høi Grad af Fuldkommenhed som muligt Evnen er synlig og ingen Duekjender vil undlade at tage Hensyn hertil, men strax udskille el'er tilintegjøre saadanne Exemplarer der paa Grund af Bygning, Mangel paa Fjerrigdom eller Kraft, ikke svarer til hans Ønske. Anderledes med Hensyn til Duens for det menneskelige Øje usynlige Sands, om hvis hensigtsmæssige Udvikling, man altsaa er henvist til at danne sig en Mening, efter andre, om end dermed beslægtede, dog paa en vis Maade fjernere religgende Jagttagelser Derom i et senere Nummer.

